

— Нищо отъ туй, тате! Отпуската ми е дадена и азъ мога даже и по цѣль день да седя въ градината и да си пия кафето. Който иска, нека ме гледа: нищо беззаконно не върша. Всѣки чиновникъ има право за единъ мѣсець отпуска въ годината, а въ случай на нужда — и повече!

— Разбирамъ, синко! Когато е по нужда, тогава вече нѣма какво да се прави. Ами ти сега, като си здравъ и читавъ — на дявола куршумъ въ ушитѣ! — човѣщината го изисква да стоишъ на работата си отгорѣ, отъ нея се прѣпитавашъ...

— Имамъ нужда отъ почивка, тате.

— Добръ!... Почивай вечеръ, нощѣ, пакъ и сутринъ отъ нѣкое врѣме отиватъ чиновниците на работа, нали видѣхъ въ министерското? Най-сетнѣ, човѣкъ почива день, петъ, десетъ — най-много. Ами да бѣше на своя работа, щѣше ли цѣль мѣсець да я зарѣжешъ — да затворишъ, напимѣръ, дюкяна си?... Тамамъ да те срѣщне твоятъ министъръ, или князътъ...

— Та отпуската самъ министрътъ ми я е далъ. Какво чудно има тукъ, бе джанъмъ?

— Тѣй а? питашъ още!... Ами твоята работа кой върши? Нѣма ли да остане назадъ и да се обърка? Какво ставатъ тия хора, дѣто ги разправяшъ?

— Часть отъ работата, дѣто не тѣрпи отлагане, вършатъ други чиновници, а другото остава самъ да извърша, кога отида.

— Ами тия чиновници нѣматъ ли своя работа?

— Иматъ, какъ не? но, между другото, вършатъ и туй, що казахъ.

— Дѣто ще рече, нито твоята работа, нито на другитѣ чиновници е прѣтрупана, тежка, кога може да се извърши и слѣдъ десетъ, двадесетъ и тридесетъ деня и динъ не ще да има нужда отъ толкова чиновници!... Туй не мога да разбера!...

Старецътъ замълча, на подзе:

— Варди се, синко, ти казвамъ отъ иллѣ и отъ... Пара чужда и несправедно зета да не влѣзе въ твои ржцѣ. Сакъжнъ, сакъжнъ!... Отъ нея прокопсия нѣма. Тя още кѣща разваля. Помни ми хубавѣ думата: